

Egy végzős diákunk levele az osztályhoz

Amikor márciusban bezárták az iskolákat, osztályunknak azonnal lett egy zárt facebook csoportja. Ebben a csoportban osztottuk meg egymással az információkat, igyekeztem segíteni a gyerekeknek, ha valahol elakadtak. Volt, hogy keseregtünk, volt, hogy viccelődtünk, záporoztak a kérdések, mi lesz velünk, leszünk-e még valaha együtt, lesz-e tabló, ballagás....

Az élet úgy hozta, hogy azért sikerült elbúcsúznunk egymástól. A ballagás estéjén Áрпи a következő levelet írta nekünk. Szavai nagyon meghatottak.... őszintén írta, nem nagy közönségnek, csak nekünk.....

Megkértem, egyezzen bele, hogy másokkal is megoszthassam kedves gondolatait. Nagy öröömre beleegyezett.

Sziasztok!

Biztosan mindenki megette már az ünnepi vacsoráját, úgyhogy szeretnék néhány gondolatot kiadni magamból. Ismertek. Van, aki 12 éve, van, aki 8, van, aki csak 4 éve. Számomra ez egy nagyon nehéz nap volt, mivel nagyon tudok ragaszkodni az emberekhez. A mai nap, mondhatjuk, meghatározó volt mindannyiunk számára. Lezárult egy korszak, egy 8 éven át tartó korszak. Aki úgy érzi, hogy nem fogtok nekem hiányozni, az rosszul gondolja. Nem az iskola, hanem maga az érzés, az ebben részt vevő emberek fognak nagyon hiányozni. Az osztályunk az utóbbi időben nagyon összetartó közösség lett. Nagyon nehéz lenne bárkinek is elmondani, milyen volt ez a közösség. Kati néninél jobb osztályfőnököt nem kaphattunk volna. Mindig segített, ha bajban voltunk. Az esetek 95%-ban sikerült is neki. A többi tanárunkról Virág már mindent elmondott. Remélem, ha ritkábban is, de fogunk még ebben a csoportban írni egymásnak. Viszont nem áll meg az élet, előre kell nézni. Hiányozni fogtok szeptembertől a teremből.....

Papp Árpád 8/a